

Het plenair, het echte werk!

Het was weer een dag vol spektakel en discussies. Een dag vol enthousiasme, agressie, blijdschap en misschien een beetje verdriet, want de dagen van MEP zijn over en met deze dag is MEP 2019 beëindigd. Na een dagje rust van dit geweldige avontuur, vertel ik jullie over de laatste dag en alles wat gebeurd is.

De dag begon net als de eerste dag om 8:30. Bij het koffiezetapparaat hielden we een praatje met andere leerlingen. Nieke, de hoofdredactrice, kwam plots naar me toe om te zeggen dat ik een stukje over het plenair moest schrijven, zo ook Emmie, het beste stukje zou dan in de CosMEPolitan terecht komen. Ik was helemaal blij, maar had wel een beetje stress aangezien het een soort competitie was en ik heel graag wou winnen.

Het plenair begon om 9:00, Tom Klinkenberg, een van de voorzitters, nam het woord om iedereen te verwelkomen en om nogmaals de regels uit te leggen. Toen hij dit gedaan had gaf hij het woord aan meneer Peulen, hij heeft 30 jaar MEP georganiseerd en nam vorig jaar afstand van deze functie. Meneer Peulen gaf een prachtige speech met inspirerende zinnen, hij zei: "Jullie vormen de politieke elite van Europa, jullie zijn de toekomst en hebben de toekomst in handen." Met deze prachtige woorden begon het plenair, het echte werk.

Tijdens het plenair ging het er hevig aan toe, iedereen had iets te vertellen en er bleven maar problemen komen. Tijdens het plenair zijn er verschillende onderdelen, het begint met het bespreken van een onderwerp hier was dit bijvoorbeeld landbouw en natuur. Eén iemand uit de delegatie van dit onderwerp leest de OC's en IC's voor. Daarna kwamen de informatieve vragen. Bij deze delegatie werden die door Jouke Osinga beantwoord. Vervolgens komt er een amendement voorstel, waarbij iedereen voor of tegen kan stemmen. Hierna volgt de openingsspeech, die het debat opent. In het debat kan iedereen praten als diegene natuurlijk aan de beurt is. Er moet nog steeds via de voorzitter gesproken worden. Na het open debat komt er een tegenspeech, als die er is. Tenslotte eindigen we met een slotspeech. Nu is het tijd om te stemmen of het land dat jij vertegenwoordigt tegen of voor de resolutie is. Je kan ook in onthouding stemmen als je het niet weet of gewoon geen stem wilt uitbrengen. Als de resolutie dan is aangenomen, mag er geklapt worden. Wat opviel bij dit plenair was dat er heel veel resoluties werden aangenomen.

Mijn taak als journalist zat er na 11:00 al op, aangezien toen alles klaar moest zijn. Het tijdschrift werd namelijk dan al geprint. Het was prachtig geworden en ik was trots op het hele team! Mijn stukje plenair was erin gekomen, dus ik was superblij.

Na de lunch ging het plenair verder, het leek wel eeuwig te duren, vooral omdat ik niets meer te doen had. In het begin is het best leuk om te kijken, maar na een tijdje weet je wel hoe het gaat en lijkt het allemaal een beetje op elkaar. Om 16:30 waren we eindelijk klaar, mevrouw Folkers gaf nog een speech om alles af te sluiten.

Na de tijdschriften te hebben uitgedeeld en mijn tas te hebben gepakt gingen we naar school om te eten met alle deelnemers en om te wachten op de prijsuitreiking. Wachten, wachten en nog eens wachten... We gingen praten met andere delegatie leden om zo de tijd sneller te laten gaan. Opeens kwam er een voorzitter ons vertellen dat ze eruit waren. Het

land dat had gewonnen was Hongarije, dat vertegenwoordigd werd door het Niftarlake college uit Maarsssen. Iedereen had dit eigenlijk wel verwacht. Van ons land, Tsjechië was Frits Geelhoed eerste, Andrea de Groot tweede en Hasti Ansari derde. Ik was ook derde geworden van alle journalisten, helaas betekent dat dat ik volgend jaar geen hoofdredactrice word, tenzij er iemand ziek is, niet kan of niet wil, wie weet.

Ik denk dat ik namens iedereen spreek als ik zeg dat het een geweldige ervaring was, zeer leerzaam, maar ook gezellig. Van vergaderingen naar koffiepauzes en van de statenzaal naar de foyer, alles was geregeld en alles was fascinerend. Ik ben blij dat ik dit heb mogen meemaken en ik hoop dat nog veel leerlingen deze kans krijgen. Met dit artikel stop ik mijn functie als journalist voor MEP en ben ik misschien volgend jaar weer te zien in het provinciehuis als hoofdredactrice.

Cato Versluis